

Ανταμ
Κέι

Σάλι
Ρίπιν

Σιμπέλ
Πάουντερ

Νόντια
Σρίν

Μπεν
Μπέιλι
Σμιθ

Γκρεγκ
Τζέιμς
& Κρις
Σμιθ

Πάμελα
Μπούσαρτ

Κόνι
Χακ

Ελ
ΜακΝίκολ

Χάνα
Γκολντ

Ανταμ
Χίλς

Νέιβαν
Μπράιον

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟ ΑΠΟ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ
ROALD DAHL

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Τσάρλι και το εργοστάσιο των Χριστουγέννων και άλλες ιστορίες**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Charlie and the Christmas Factory and Other Stories
Από τις Εκδόσεις Puffin Books, a part of the Penguin Random House Group, Λονδίνο 2024
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Sibéal Pounder, Adam Kay, Adam Hills, Nadia Shireen, Elle McNicoll,
Nathan Bryon, Pamela Butchart, Konnie Huq, Greg James και Chris Smith, Sally Rippin,
Ben Bailey Smith, Hannah Gold
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Rikin Parekh
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αριάδνη-Αδμαντία Μοσχονά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Κειμένου και εικονογράφησης: The Roald Dahl Story Company Limited, 2024
ROALD DAHL is a trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.
www.roadddahl.com
The moral rights of the authors and illustrator have been asserted.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2025

ISBN 978-618-01-6287-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟ ΑΠΟ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ
ROALD DAHL

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΚΑΙ ΤΟ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ
ΤΩΝ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ
ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Εικονογράφηση: Ρίκιν Πάρεκ

Μετάφραση: Αριάδνη-Αδαμαντία Μοσχονά

Σιμπέλ Πάουντερ

Ανήμερα τα Χριστούγεννα, πολύ νωρίς το πρωί, κατέφτασε στις πύλες του εργοστασίου σοκολάτας του κυρίου Γουίλι Γουόνκα μια κοπέλα.

Μια μοβ κοπέλα.

Είχε μοβ κούτελο και μοβ μύτη και μοβ μάγουλα και μοβ λαιμό. Όταν έβγαλε τα μάλλινα γάντια της ήταν πια ολοφάνερο ότι δεν υπήρχε ούτε ένα εκατοστό επάνω της που να μην είναι μοβ – κάθε της δάχτυλο ήταν μοβ, ακόμα και τα νύχια της. Γράπωσε την παγωμένη καγκελόπορτα τόσο σφιχτά που το βαθύ μοβ των κλειδώσεών της έγινε βιολετί.

Στα πόδια της ήταν ακουμπισμένος ένας μεγάλος σάκος που σάλεψε ασταμάτητα.

Μέσα στο εργοστάσιο, ενώ όλοι οι υπόλοιποι ακόμη κοιμούνταν, ο Τσάρλι Μπάκετ ήταν απασχολημένος με τις ετοιμασίες για την **ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ**.

Μες στη νύχτα είχε μεταμορφώσει τη μεγάλη Αίθουσα της Σοκολάτας – το φαγώσιμο χορτάρι ήταν τώρα καλυμμένο με αστραφτερή άσπρη σοκολάτα, που **ΕΤΡΙΖΕ** όταν

την πατούσες σαν φρέσκο χιόνι. Στολίδια-ζαχαρωτά κρέμονταν σε δέντρα από κορμό σοκολάτας, φτιαγμένα με πεντανόστιμο σοκολατένιο παντεσπάνι και την πιο αφράτη σαντιγί. Μπισκοτένια ανθρωπάκια ξεφύτρωναν από λουλούδια βαμμένα κόκκινα, πράσινα και χρυσαφένια, κατά μήκος μονοπατιών στρωμένων με ζεστά ταρτάκια με αποξηραμένα φρούτα. Στην ατμόσφαιρα πλανιόταν ένα συννεφάκι κανέλας, δίνοντας σε ολόκληρο το μέρος μια **ΛΑΧΤΑΡΙΣΤΗ** γιορτινή μυρωδιά, ενώ πάνω στο αφρισμένο σοκολατένιο ποτάμι η ροζ και φτιαγμένη από σκληρή καραμέλα βάρκα του κυρίου Γουόνκα ήταν διακοσμημένη με φαγώσιμη γιρλάντα που λαμπύριζε.

Ο Τσάρλι κοίταξε λαίμαργα τη γιρλάντα – και ειδικά εκείνες τις ακρούλες της που είχαν βυθιστεί στη λιωμένη σοκολάτα. Μα είχε δώσει υπόσχεση στον εαυτό του ότι δε θα έτρωγε τίποτα.

Μέχρι να φτάσουν τα παιδιά, τουλάχιστον.

Επειδή εκείνη τη χρονιά στη χριστουγεννιάτικη γιορτή θα συμμετείχαν τρεις πολύ ξεχωριστοί καλεσμένοι: οι τυχεροί νικητές των τριών δελτίων με τις κόκκινες, πράσινες και χρυσαφένιες ρίγες. Για πρώτη φορά, ο Τσάρλι Μπάκετ άνοιγε το εργοστάσιό του για μια μέρα, ακριβώς όπως είχε κάνει ο κύριος Γουόνκα πολλά χρόνια πριν. Ήταν το γεγονός για το οποίο μιλούσε όλος ο κόσμος.

Ο Τσάρλι ήταν τόσο πολυάσχολος από τότε που ο κύριος Γουόνκα είχε αποσυρθεί, που δεν είχε βρει χρόνο να καλέσει κανέναν στο εργοστάσιο. Όλοι γνώριζαν ότι εκεί μέσα συνέβαιναν ιδιαίτερα πράγματα, βεβαίως, από τα δυνατότα **ΚΛΑΝΓΚ** και **ΜΠΑΝΓΚ** και τους καπνούς με τα παράξενα χρώματα που έβγαιναν από τις καμινάδες. Ορισμένα νέα προϊόντα είχαν φτάσει στα καταστήματα, όπως η τόσο δημοφιλής, γλωσσομουδιαστική, απίθανα κολλώδης Σοκολατένια Οδοντόκρεμα του Τσάρλι. Ήταν ακριβώς αυτό που έλεγε το όνομά της – οδοντόκρεμα φτιαγμένη από σοκολάτα. Καθάριζε τα δόντια καλύτερα απ' την κανονική οδοντόκρεμα, οπότε κανένας μεγάλος δεν μπορούσε να φέρει αντιρρήσεις. Παιδιά απ' άκρη σ' άκρη της χώρας είχαν χαμόγελα τόσο λαμπερά, που οι δάσκαλοι αναγκάζονταν να φοράνε γυαλιά ηλίου, κι οι οδοντίατροι έμεναν χωρίς πελάτες. Οπότε, με τόσο ωραίες προσθήκες στον κατάλογο των προϊόντων Γουόνκα, το λογικό συμπέρασμα ήταν πως ό,τι υπήρχε μέσα στο εργοστάσιο, τα πράγματα που θα είχε κάποιος να δει ή να δοκιμάσει εκεί, θα ήταν κι αυτά πολύ ιδιαίτερα. Ο Τσάρλι ήταν αποφασισμένος να επιβεβαιώσει τις φήμες και να χαρίσει στους τρεις νικητές μια αξέχαστη μέρα, σαν εκείνη που είχε ζήσει ο ίδιος κάποτε. Ευχόταν μόνο να είναι καλά παιδιά, όχι παιδιά σαν τη Βερούκα ή τον Μάικ ή τη Βιο–

«ΒΙΟΛΕΤΑ!» ακούστηκε μια φωνή, κι εμφανίστηκε ξαφνικά στην αίθουσα ο κύριος Γουίλι Γουόνκα, φορώντας μια ρόμπα από δαμασκηνί βελούδο – ακριβώς σαν το χαρακτηριστικό πανωφόρι του. Παρόλο που είχε γεράσει πια, τα μάτια του παρέμεναν πάντα λαμπερά και αστραφτερά.

«Η Βιολέτα Μπορεγκάρ βρίσκεται στην πύλη!» Στράφηκε προς έναν Ούμπα-Λούμπα και είπε: «Και παραμένει *πολύ* μοβ».

(Χρόνια πριν, ενώ η εκλεκτή τσίχλα του κυρίου Γουόνκα βρισκόταν ακόμη σε δοκιμαστικό στάδιο, η Βιολέτα την είχε μασήσει και είχε γίνει μοβ. Για πάντα, απ' ό,τι φαινόταν τώρα πια.)

Ο Ούμπα-Λούμπα έβγαλε επιμελώς ένα ντοσιέ με πιάστρα και σημείωσε κάτι στη στήλη ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΕΣ ΠΑΡΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΗΣ ΤΣΙΧΛΑΣ.

Ο Τσάρλι είχε κοκαλώσει, αδυνατώντας να πιστέψει αυτό που άκουγε. Η ώρα ήταν –τσέκαρε το ρολόι του– έξι το πρωί! Τι θα μπορούσε να θέλει εκεί η Βιολέτα Μπορεγκάρ; Είχε χρόνια να τη δει, από τότε που είχαν κι οι δυο τους βρει από ένα **ΧΡΥΣΟ ΔΕΛΤΙΟ** στις σοκολάτες τους και ήταν ανάμεσα στα πρώτα παιδιά που είχαν μπει στο εργοστάσιο του κυρίου Γουόνκα. Άρχισε να διασχίζει βιαστικά την αίθουσα, σφίγγοντας τη ζώνη της ρόμπας του καθώς

προχωρούσε. Ο κύριος Γουόνκα κάλπαζε πίσω του, και το μπαστούνι του με τη χρυσή λαβή έδινε απανωτά χτυπήματα στο δάπεδο προσπαθώντας να μην μείνει πίσω.

«Τι πιστεύεις ότι μπορεί να θέλει, αγαπητό μου παιδί;» ρώτησε τον Τσάρλι.

«Δεν έχω ιδέα», είπε ο Τσάρλι καθώς ξεμαντάλωνε την πόρτα κι έβγαине στο κρύο. Μέσα απ' το πυκνό χιόνι που στροβιλιζόταν διέκρινε τη Βιολέτα να στέκεται εκεί, σε όλη της τη μοβ δόξα – και, μεμιάς, κάθε δευτερόλεπτο της πρώτης του επίσκεψης στο εργοστάσιο ήρθε και τον πλημμύρισε. Στο πρόσωπό του απλώθηκε ένα πελώριο χαμόγελο.

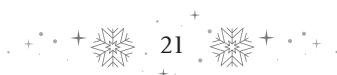
«Άντε λοιπόν, κάνε γρήγορα, άνοιξέ μου! Είναι επείγον!» φώναξε η Βιολέτα.

Ο Τσάρλι κοίταξε προς ένα φωτισμένο παράθυρο στην κορυφή του εργοστασίου κι έκανε ένα νεύμα. Ακούστηκαν ένα κλικ κι ένας μικρός βόμβος, κι η πύλη άνοιξε.

Και, με το που άνοιξε η πύλη, ο Τσάρλι είδε τον σάκο στα πόδια της Βιολέτας, εκείνον που σάλευε ασταμάτητα.

«Είναι μεγάλη ιστορία, Τσάρλι», είπε εκείνη, και τα λόγια της πλατάγιζαν καθώς μασούσε τσίχλα. Άρχισε να τραβάει τον σάκο προς το μέρος του, πασχίζοντας να τον μετακινεί παραπάνω από μερικά εκατοστά με κάθε τράβηγμα.

«Τι έχεις–» πήγε να πει ο Τσάρλι.

«ΑΣΕ ΜΕ ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΗΣΩ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ!» ακούστηκε μια φωνή μέσα απ' τον σάκο.

Η Βιολέτα κοντοστάθηκε κι αναστέναξε, κι έπειτα άρχισε να λύνει τα κορδόνια.

«Βιολέτα...» είπε αργά ο Τσάρλι. «Ποιον έχεις εκεί μέσα;»

Ο κύριος Γουόνκα στεκόταν πίσω απ' την πόρτα, κι έτσι δε φαινόταν. Σπάνια πατούσε το πόδι του έξω απ' το εργοστάσιο – αυτή ήταν μια συνήθεια που την είχε από παλιά. «Τι συμβαίνει;» ψιθύρισε, μα ο Τσάρλι δε θα μπορούσε να τον ακούσει με το βουητό του παγερού ανέμου.

«Δηλαδή, ήθελα να αποδείξω ότι είναι αληθινός», είπε η Βιολέτα καθώς πάλευε με τα κορδόνια.

Το στομάχι του Τσάρλι σφίχτηκε. Δεν ήταν δυνατόν. Δε θα μπορούσε η Βιολέτα να είχε...

«Μάσπσα *ποηλές* τσίχλες Γουόνκα όλη αυτή τη χρονιά», εξήγησε η Βιολέτα. «Αρκετές για να επενδύσω μια ολόκληρη καμινάδα».

«Αχ, όχι», κλαψούρισε ο Τσάρλι.

«Τσάρλι, αγόρι μου, τι σου λέει;» ψιθύρισε ο κύριος Γουόνκα, μα ο Τσάρλι και πάλι δεν μπορούσε να τον ακούσει.

«Έπαθε κράμπα το σαγόνι μου και τα λοιπά και τα λοιπά, από το τόσο μάσημα», συνέχισε η Βιολέτα. «Τις μασμένες τσίχλες τις κόλλησα σε όλο το μήκος της καμινάδας, κι έπειτα αυτός κατέβηκε και—»

«Αχ, όχι!» αναφώνησε ο Τσάρλι.

«Ακριβώς. Υπάρχουν και χειρότερα, όμως», είπε η Βιολέτα.

«Χειρότερα;!» είπε ο Τσάρλι.

«Έχει κάποια σχέση με το μόβιασμα;» πέταξε ο κύριος Γουόνκα.

«Άρρησα αρκετά να καταλάβω ότι τον τσάκωσα», είπε η Βιολέτα. «Κι έμεινε εκεί κάποιες ώρες μέχρι να το ελέγξω... Χμ, πόσες ώρες ήταν;» Κοίταξε κάτω προς τον σάκο που σάλευε, τη στιγμή ακριβώς που ξεπρόβαλε από μέσα ένας μουσάτος γεράκος.

«Τέσσερις ώρες!» φώναξε αγανακτισμένος καθώς σηκωνόταν.

«Τέσσερις ολόκληρες ώρες», επιβεβαίωσε η Βιολέτα μ' ένα νεύμα. «Και ήταν αρκετές για να τιναχτεί στον αέρα όλο το πρόγραμμα του μοιράσματος των δώρων. Επιπλέον, μέσα σ' αυτές τις τέσσερις ώρες, οι τάρανδοι το έσκασαν με το έλκνηρο και όλα τα δώρα».

Ο Τσάρλι στεκόταν σιωπηλός από το σοκ, κι ένιωθε ΜΙΚΡΟΣ σαν ένα πετραδάκι στα πόδια αυτού του σπουδαίου ανθρώπου. Ήταν ακριβώς όπως τον είχε φανταστεί ο Τσάρλι: **ΠΑΡΑΦΟΥΣΚΩΜΕΝΟΣ** από αγνή μαγεία, με τη γυαλιστερή κόκκινη στολή του, τη λαμπερή άσπρη γενειάδα του και τις χοντρές μαύρες μπότες που έκαναν τόση αντίθεση με το κατάλευκο χιόνι. Οι τσίχλες που είχε κολλημένες παντού επάνω του και το οργισμένο πρόσωπό του του προκάλεσαν, πάντως, κάποια έκπληξη.

«Τέλος πάντων, για να μην τα πολυλογώ», συνέχισε η Βιολέτα, «μου είπε ότι τα Χριστούγεννα θα μπορούσαν να σωθούν αν τον έφερνα στον παλιό του φίλο – τον μοναδικό άνθρωπο στον κόσμο που ίσως μπορεί να βοηθήσει».

«Αγιοβασιλούκο! Πού είσαι, βρε καπνοδοχοβούρτσα;» ακούστηκε μια περιχαρής φωνή, κι ο Τσάρλι στράφηκε και είδε τον κύριο Γουόνκα να στέκεται στην πύλη, κάνοντας νόημα στον Αϊ-Βασίλη να μπει.

ξέρω ακριβώς τι χρειάζεσαι για να βγάλεις αυτές τις τσίχλες απ' τη γενειάδα σου. Ή αυτή τη γενειάδα από τις τσίχλες μου! Εσύ άραξε εδώ και χαλάρωσε, άπλωσε και τα πόδια σου και απόλαυσε τη σοκολάτα».

«Ε, λοιπόν», είπε κάπως νευρικά ο Τσάρλι, «αυτό ίσως και να μην είναι δυνατόν. Βλέπετε, όπου να 'ναι θα έρθουν τρία παιδιά για να τα ξεναγήσουμε στο εργοστάσιο».

«Α, μάλιστα», είπε ο Αϊ-Βασίλης. «Αν είναι έτσι, μάλλον θα πρέπει να κρυφτώ!»

«Θα σε κρύψουμε στα βάθη του εργοστασίου», είπε ο κύριος Γουόνκα, τη στιγμή που εμφανίζονταν στο πλευρό του Αϊ-Βασίλη δύο Ούμπα-Λούμπα και τον άρπαζαν ο καθένας από ένα μπράτσο. «Αυτοί οι δυο θα σε συνοδεύσουν σ' ένα μέρος αρκετά μυστικό... και λαχταριστό».

Ο Τσάρλι έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Μα η ανακούφισή του δεν κράτησε πολύ, γιατί σχεδόν αμέσως ένιωσε τη γη να τρέμει κάτω απ' τα πόδια του. Κοίταξε ολόγυρα, σαστισμένος, καθώς στολίδια έπεφταν από τα δέντρα και μπισκοτένια ανθρωπάκια βούταγαν με τα μούτρα στο χιόνι. Ολόκληρο το μέρος τρανταζόταν τώρα!

Εμφανίστηκαν στην πόρτα οι γονείς του Τσάρλι, κι οι παππούδες του επίσης.

«Τσάρλι», είπε ο παππούς Τζο. «Τι είναι αυτό το βροντοκόπημα;»

«Η μασέλα μου χοροπηδάει!» φώναξε και η γιαγιά Τζορτζίνα.

Ο Τσάρλι κοίταξε τους Ούμπα-Λούμπα προσδοκώντας απ' αυτούς κάποια απάντηση, μα έδειχναν κι αυτοί τόσο σαστισμένοι όσο και όλοι οι υπόλοιποι.

Το βροντοκόπημα δυνάμωσε, κι έγινε τόσο δυνατό που το σοκολατένιο ποτάμι άρχισε να τρεμουλιάζει σαν ζελέ.

«Κρατήστε τα καπέλα σας!» φώναξε ο κύριος Γουόνκα. «Έτσι, αν ολόκληρο το εργοστάσιο ανατιναχτεί... τουλάχιστον θα σώσουμε τα καπέλα μας!»

«Αν ανατιναχτεί;!» φώναξε ο Τσάρλι, κι η φωνή του ίσα που ακουγόταν πάνω από τον εκκωφαντικό θόρυβο ολόγυρά τους.

Η σκέψη μιας έκρηξης ήταν αρκετή για να προκαλέσει στον Αϊ-Βασίλη πανικό. «Μα είναι Χριστούγεννα!» βρυχήθηκε. «Δεν μπορώ να πεθάνω ανήμερα τα Χριστούγεννα!» Και, λέγοντας αυτό, βούτηξε με το κεφάλι στο σοκολατένιο ποτάμι.

«Τον Αϊ-Βασίλη τον πήρε το ποτάμι», φώναξε ο παππούς Τζο καθώς ο Αϊ-Βασίλης χανόταν απ' το οπτικό τους πεδίο.

«Ω...» είπε ο κύριος Γουόνκα, κάνοντας μια παύση για να συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί. «Κανονικά θα γίνονται έξω φρενών αν κάποιος μου λέρωνε το σοκολατένιο

ποτάμι μου, όμως μια δόση από τη μαγεία του Αϊ-Βασίλη θα μπορούσε και να του κάνει καλό. Και τα παιδιά δεν πρόκειται να τον δουν εκεί μέσα, κι αυτή είναι μια καλή λύση, δε συμφωνείς, Τσάρλι;»

Όμως, προτού προλάβει ο Τσάρλι να απαντήσει, ακούστηκε απ' το ταβάνι ένας πανίσχυρος **ΓΔΟΥΠΟΣ**.

Κοίταξαν όλοι προς τα πάνω.

Ακολούθησε ένας αλλόκοτος ήχος που έμοιαζε με τρίψιμο ή γρατζούνισμα και σύντομα άρχισαν να πέφτουν επάνω τους κομματάκια απ' το ταβάνι, σαν να ήταν χαλάζι.

«Υποτίθεται ότι αυτό είναι το καλύτερο εργοστάσιο σοκολάτας του κόσμου!» είπε κοροϊδευτικά η Βιολέτα. «Κοιτάξτε εδώ ταβάνι».

Ο Τσάρλι χώθηκε κάτω απ' το δέντρο για να προφυλαχτεί, και συνέχισε να παρακολουθεί κατάπληκτος καθώς οι μικρές τρύπες που είχαν εμφανιστεί στην οροφή γέμιζαν ξανά... με μικροσκοπικά πασούμια.

Ένα ζευγάρι, έπειτα δύο, έπειτα εκατοντάδες, με καμπανάκια στις καμπυλωτές μύτες τους.

«Δεν είναι κάποια απ' τις εφευρέσεις σου αυτή, έτσι;» γρύλισε η Βιολέτα.

«Όχι», ψιθύρισε ο Τσάρλι, τη στιγμή που τα πασούμια περνούσαν απ' την οροφή. Μα δεν ήταν σκέτα πασούμια – ήταν συνδεδεμένα με μικροσκοπικά **ΠΛΑΣΜΑΤΑ**, εκατοντάδες απ' αυτά, που έσκαγαν τώρα μέσα στο εργοστάσιο.

«Μα αυτά είναι **ΞΩΤΙΚΑ!**» φώναξε η Βιολέτα κατάπληκτη.

«Ναι, είμαστε ξωτικά!» στρίγκλισε ένα απ' αυτά. «Από τα τρομακτικά. Ήρθαμε να σώσουμε τον Αϊ-Βασίλη!»

«Έχουμε γλειφιτζουρομπαστούνια και δε φοβόμαστε να τα χρησιμοποιήσουμε!» είπε ένα άλλο.

«Προσοχή στο τέλειο δάπεδο με το σοκολατοχιόνι!» φώναξε ο Τσάρλι καθώς τινάζονταν μια εδώ και μια εκεί προσπαθώντας να τα πιάσει προτού σκάσουν στο έδαφος. Μα δεν είχε νόημα. Τα ξωτικά προσγειώνονταν το ένα μετά το άλλο μ' έναν γδούπο κι ένα σύννεφο από άσπρη σκόνη σοκολάτας και σύντομα ολόκληρος ο χώρος είχε τυλιχτεί στον λευκό σοκολατένιο καπνό.

Ο Τσάρλι προχώρησε βήχοντας προς ένα τσούρμο ξωτικά που είχαν μαζευτεί στο κέντρο της αίθουσας. Όταν ο καπνός επιτέλους διαλύθηκε, τα κοίταξε καλά καλά.

Τα μαλλιά τους ήταν κόκκινα, τα ρούχα τους πράσινα.
Τα κολάν τους ριγέ σαν ζαχαρωτά μπιστουνάκια.

Δεν μπορούσε να το πιστέψει.

«Καλωσορίσατε, ξωτικά!» είπε ο κύριος Γουόνγκα ανοίγοντας διάπλατα τα χέρια του για να τα υποδεχτεί. «Να σας καθουσιάσω, πάντως: ο Αϊ-Βασίλης είναι μια χαρά».

«Και, τότε, πού βρίσκεται;» ρώτησε ένα ξωτικό.

Έπεσε μια παράξενη σιωπή.

«Πήγε για ένα μπανάκι», είπε διστακτικά ο Τσάρλι. «Στο, ε, σοκολατένιο ποτάμι».

Όλα τα μάτια στράφηκαν προς το ποτάμι που κόχλαζε.

«Θα τον ψαρέψουμε από εκεί μέσα και θα είναι σαν καινούριος», είπε χαλαρά ο κύριος Γουόνκα. «Και καλύτερος από καινούριος, μάλιστα, γιατί θα είναι πολύ σοκολατένιος».

Τα ξωτικά σχημάτισαν έναν κύκλο και άρχισαν να κουβεντιάζουν με πάθος. Ο Τσάρλι τσέκαρε το ρολόι του. Όσο κι αν του άρεσε που επιβεβαίωνε ότι τα ξωτικά υπάρχουν στ' αλήθεια, δεν είχε χρόνο για όλο αυτό.

«Ακούσαμε μια φήμη ότι κατέληξε εδώ παρά τη θέλησή του, ότι κάποιος τον αιχμαλώτισε», είπε ένα ξωτικό, που αποσπάστηκε από το τσούρμο και προχώρησε προς τον Τσάρλι. «Ποιος το έκανε, λοιπόν; Ακούσαμε μάλιστα ότι ίσως αυτό έγινε με κάτι τσίχλες;»

«*Κάτι τσίχλες;*» είπε περιπαικτικά η Βιολέτα. «Με τις καλύτερες τσίχλες. Και όχι λίγες, αλλά *πολλές*. Με ποσότητα που θα έσπαγε ρεκόρ, μάλιστα».

Ακούγοντάς το αυτό, τα ξωτικά σήκωσαν στον αέρα τα ζαχαρωτά μπιστουνάκια τους.

«Δε χρειάζεται να ταράξετε. Παρακαλώ, επιτρέψτε μου να σας προσφέρω λίγη σοκολάτα», είπε ο Τσάρλι μ' ένα πλατύ χαμόγελο. «Και μπορούμε να συζητήσουμε—»

ΜΠΟΝΓΚ!... ΜΠΟΝΓΚ!

«Τσάρλι!» φώναξε ο παππούς Τζο. «Η ώρα είναι επτά! Οι νικητές του διαγωνισμού είναι εδώ!»

Η Φελίσπι Κάσταρντ ήταν η πρώτη που είχε βρει ένα Κόκκινο, Πράσινο και Χρυσό Δελτίο, κρυμμένο μέσα στο περιτύλιγμα της πρώτης σοκολάτας Γουόνκα που είχε αγοράσει. Ήταν πάντα απίστευτα **ΤΥΧΕΡΗ** – και αν υπήρχε κάτι που μπορούσε να κερδηθεί κατά τύχη, σίγουρα θα το κέρδιζε εκείνη. Αυτό έκανε τη ζωή της κάπως βαρετή ώρες ώρες, πάντως. Είναι δύσκολο να εκτιμήσεις τα πράγματα αν πέφτουν από μόνα τους στην αγκαλιά σου. Έτσι, στεκόταν έξω απ' την πύλη με κάπως μουτρωμένη έκφραση, φορώντας μια πλατιά κορδέλα καλυμμένη με λαχανάκια Βρυ-

ξελλών (ένα λαχανικό που ήταν αρκετά τυχερή ώστε να μην έχει χρειαστεί ποτέ να το φάει). Η μητέρα της στεκόταν στο πλευρό της, κοιτάζοντας το εργοστάσιο νευρικά. Παρόλο που η κόρη της ήταν πολύ τυχερή, το εργοστάσιο αυτό ήταν περιβόητο – είχε ακουστά εκείνες τις ιστορίες για το μοβ κορίτσι.

«Αναρωτιέμαι, ποια θα είναι η ανατροπή;» είπε το αγόρι που στεκόταν δίπλα τους. Ήταν ο Τζιμ Ρόρμαν, το δεύτερο παιδί που είχε βρει ένα Κόκκινο, Πράσινο και Χρυσό Δελτίο. Είχε άγρια, ατίθασα μαλλιά και φορούσε ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου, αταίριαστα για την εποχή. Είχε βρει το δελτίο του εφευρίσκοντας αυτά τα ειδικά γυαλιά, χάρη στα οποία μπορούσε να βλέπει μέσα απ' το περιτύλιγμα κάθε σοκολάτας. Ύστερα απ' αυτό, για να βρει ένα δελτίο το μόνο που χρειαζόταν ήταν να αρχίσει να ταξιδεύει σε διάφορα μέρη του κόσμου και να επισκέπτεται κάθε μαγαζί που πουλούσε σοκολάτες Γουόνκα, ώσπου βρήκε μία απ' αυτές με το δελτίο. Με τη βοήθεια της γιαγιάς του, εντόπισε μία ύστερα από μόλις δύο εβδομάδες αναζήτησης. Η γιαγιά του στεκόταν τώρα περήφανα δίπλα του, με τα ασορτί γυαλιά της να τραμπαλίζονται στην άκρη της μακρουλής μύτης της.

«Τι εννοείς, *η ανατροπή*;» ρώτησε η Φελίσιτι Κάσταρντ κοιτάζοντας τον Τζιμ με ξαφνιασμένο ύφος. «Και γιατί φοράς γυαλιά ηλίου;»

«Αυτά είναι Γουονκασοκολατικά Απεικονιστικά Γυαλιά», είπε εκείνος όλο περηφάνια. «Την τελευταία φορά που είχαν κρύψει Χρυσά Δελτία σε σοκολάτες Γουόνκα, ένας επιστήμονας ονόματι καθηγητής Φαουλμπόντι προσπάθησε να φτιάξει μια μηχανή που θα μπορούσε να δει μέσα απ' το περιτύλιγμα, μα απέτυχε. Εγώ τα κατάφερα! Θα δείξω στον Τσάρλι τα τρομερά Απεικονιστικά Γυαλιά μου, για να μπορέσει να βελτιώσει το σύστημα με τα δελτία του στο μέλλον».

«Να μην του πεις τίποτα», είπε το κορίτσι μ' ένα πονηρό χαμόγελο. «Κι έπειτα, όταν ξαναβάλουν δελτία, να πουλήσεις τα γυαλιά. Θα γίνεις πολύ πλούσιος».

Το αγόρι το σκέφτηκε για μια στιγμή. «Τέλος πάντων», συνέχισε, «η ανατροπή για την οποία μιλούσα είναι – εντάξει, την ξέρετε την ιστορία, έτσι; Εγώ την έχω διαβάσει με κάθε λεπτομέρεια. Πριν από χρόνια, κάποια παιδιά μπήκαν στο εργοστάσιο για ξενάγηση, αλλά ο κύριος Γουίλι Γουόνκα κατέληξε να χαρίσει ολόκληρο το εργοστάσιο στον Τσάρλι. Θα πρέπει να υπάρχει κι αυτή τη φορά κάποια ανατροπή. Ίσως κάποιος από εμάς να πάρει δώρο για τα Χριστούγεννα ένα εργοστάσιο σοκολάτας!»

Το κορίτσι γέλασε. «Ο Τσάρλι έχει αναλάβει το εργοστάσιο εδώ και περίπου επτά χρόνια. Δεν είναι και τόσο μεγαλύτερος από εμάς! Δεν πρόκειται να παραδώσει το εργοστάσιο σε κανέναν τόσο σύντομα».

«Αναρωτιέμαι μήπως η ανατροπή είναι να γίνουμε κοληπτοί φίλοι με τους Ούμπα-Λούμπα κι έπειτα εκείνοι έρθουν στο σπίτι μας να παίξουμε!» φώναξε κάποιος πίσω τους.

Στράφηκαν και είδαν το τρίτο παιδί που κρατούσε ένα Κόκκινο, Πράσινο και Χρυσό Δελτίο. Το όνομά του ήταν Γουίνστον Λιτλ, και ήταν ο μικρότερος από τους νικητές. Παρά αυτό που υπονοούσε το επώνυμό του*, ο Γουίνστον δεν ήταν και τόσο μικρόσωμος. Είχε ακριβώς το μέσο ύψος των παιδιών της ηλικίας του. Ένα απ' τα μεγάλα μπροστινά δόντια του έλειπε, και φορούσε ένα μπλουζάκι που έγραφε: *Αγαπάω τους Ούμπα-Λούμπα*.

«Εγώ ήρθα μόνο για τους Ούμπα-Λούμπα», είπε.

Είχε φέρει και τον πατέρα του μαζί, κι αυτός έδειχνε κάπως πρασινωπός στο πρόσωπο. Είχε βοηθήσει τον Γουίνστον να βρει το δελτίο, τρώγοντας όσο περισσότερη σοκολάτα μπορούσε – ένα νέο παγκόσμιο ρεκόρ με δέκα χιλιάδες σοκολάτες σ' έναν μήνα. Ήταν λογικό να του έρχεται αναγούλα και μόνο στη σκέψη ότι θα αντίκριζε ένα ολόκληρο εργοστάσιο γεμάτο απ' αυτό το πράγμα.

«Ένας Ούμπα-Λούμπα δε θα ενδιαφερόταν να έρθει στο σπίτι σου για να παίξετε», είπε η Φελίσιτι Κάσταρντ, με ύφος σοβαρό σαν να ανέφερε επιστημονικά στοιχεία. «Αυτοί περ-

* Little σημαίνει μικρός, μικρόσωμος, κοντούλης.

νάνε τον χρόνο τους μόνο στο εργοστάσιο σοκολάτας ή στη Λουμποχώρα. Και τα δύο είναι απίστευτα **ΜΑΓΙΚΑ** μέρη, έχω να σου πω».

«Μα εγώ έχω κάτι τέλειες κούνιες στον κήπο μου», διαμαρτυρήθηκε το αγόρι. «Τόσο τέλειες, που θα μείνεις με το στόμα ανοιχτό. Κι έναν σκύλο που τον λένε Ντούμπετι...»

Μεγάλο πλήθος από περίεργους περαστικούς είχε μαζευτεί επίσης μπροστά στις πύλες του εργοστασίου, και όλοι αυτοί περίμεναν να δουν αν θα κατάφερναν να ρίξουν μια ματιά εκεί μέσα. Ορισμένοι φορούσαν ακόμη τις πιτζάμες τους, άλλοι έπαιζαν με τα καινούρια τους χριστουγεννιάτικα παιχνίδια. Κάποια παιδιά παραπονιούνταν ότι ο Αϊ-Βασίλης είχε ξεχάσει εντελώς να τα επισκεφτεί. Υπήρχαν τηλεοπτικά συνεργεία και δημοσιογράφοι και άνθρωποι που ήθελαν πολύ να βγάλουν μια φωτογραφία τον Τσάρλι, τον σπουδαίο σοκολατοποιό – και ίσως να δουν έστω και για μια στιγμή τον κύριο Γουίλι Γουόνκα. Υπήρχε τρομερός ενθουσιασμός στην ατμόσφαιρα και ηλεκτρισμένη προσμονή καθώς το ρολόι χτυπούσε δέκα.

ΜΠΟΝΓΚΚ!... ΜΠΟΝΓΚΚ!

Κράτησαν όλοι την ανάσα τους και παρακολουθούσαν με θαυμασμό όταν, ακριβώς στην προγραμματισμένη ώρα, οι πύλες άρχισαν να ανοίγουν. Χωρίς καμία δυσκολία, παραμέρισαν το παχύ χιόνι και ακινητοποιήθηκαν μ' ένα κληκ

ακριβώς τη στιγμή που το ρολόι σταματούσε να χτυπάει τις ώρες.

Οι πάντες και τα πάντα βουβάθηκαν.

Για λίγο δεν έγινε τίποτα, κανείς δεν τολμούσε ούτε ν' αναπνεύσει· ο κόσμος όλος παρέμεινε εντελώς ασάλευτος. Κι έπειτα, ξαφνικά, ένα φως! Ένα μοβ φωτάκι άναψε πάνω απ' την είσοδο. Το πλήθος έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και μετά η πόρτα του εργοστασίου άνοιξε μια χαραμάδα.

Αμέσως μια σοκολατένια μυρωδιά τύλιξε τον δρόμο και όλοι άρχισαν να εισπνέουν βαθιά αυτή τη λαχταριστή ευωδιά.

Τότε βγήκε από μέσα ένας νεαρός – και το πλήθος τρελάθηκε. Είχε στα χείλη του ένα πλατύ χαμόγελο και φορούσε ένα **ΥΠΕΡΟΧΟ** χριστουγεννιάτικο πουλόβερ γεμάτο πλεκτές σοκολάτες Γουόνκα. Άνοιξε διάπλατα τα μπράτσα του και είπε: «Καλά Χριστούγεννα σε όλους σας! Όσοι έχετε δελτία, παρακαλώ, περάστε μέσα!»

Οι νικητές δεν έχασαν ούτε δευτερόλεπτο. Άρχισαν να τρέχουν προς τα εμπρός, με τα πόδια τους να γλιστράνε και να τσουλάνε από κάτω τους καθώς προχωρούσαν.

Τότε, όμως, προς μεγάλη έκπληξη του πλήθους, εμφανίστηκε *άλλη μια* φιγούρα στην είσοδο του εργοστασίου, κι έμειναν όλοι ξανά σιωπηλοί.

«Να είναι...; Όχι, δεν μπορεί να είναι... Νομίζω πως εί-

ναι η Βιολέτα Μπορεγκάρ!» ψιθύρισε κάποιος, προκαλώντας ρίγος ενθουσιασμού στο πλήθος.

«Είναι στ' αλήθεια αυτή!»

«Το κορίτσι με την τσίχλα!» φώναξε κάποιος άλλος.

«Πάντα πίστευα ότι εκείνη έπρεπε να είχε κερδίσει. Ήταν τόσο παθιασμένη με την τσίχλα!»

«Κοίτα τι μπορεί να συμβεί έτσι και φας *οτιδήποτε* μέσα σ' αυτό το εργοστάσιο», ψιθύρισε η μαμά της Φελίσιτι Κάσταρντ στο αυτί της κόρης της.

«ΤΕΛΕΙΟ!» είπε η Φελίσιτι Κάσταρντ, κοιτάζοντας τη Βιολέτα απ' την κορφή έως τα νύχια με θαυμασμό.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε στα παιδιά. «Είστε έτοιμοι να περάσετε τα πιο αξέχαστα Χριστούγεννα;»

Ο Τσάρλι στάθηκε έξω απ' τις πόρτες της Αίθουσας της Σοκολάτας και πήρε μια βαθιά ανάσα. Είχε αφήσει το πρόβλημα με τα ξωτικά να το διαχειριστούν η οικογένειά του, ο κύριος Γουόνκα και οι Ούμπα-Λούμπα... Οπότε υπήρχε η πιθανότητα ανοίγοντας την πόρτα να αντικρίσει ένα θεαματικό χάος.

Τα τρία παιδιά τον κοίταξαν γεμάτα προσμονή.

«Μια σημαντική αίθουσα, αυτή», είπε ο Τσάρλι, προσπαθώντας να κερδίσει έστω και λίγα δευτερόλεπτα. Τρά-

βηξε ένα κλειδί απ' την τσέπη του και το γύρισε στην κλειδαριά, και παρόλο που ανησυχούσε για το τι υπήρχε από πίσω, ένιωθε μέσα του και τον αναβρασμό του ενθουσιασμού. Του φαινόταν τόσο συναρπαστικό να δείχνει το εργοστάσιο σε άλλους όσο του είχε φανεί και η ξενάγηση εκεί όταν ήταν ο ίδιος παιδί. «Αυτή είναι η καρδιά ολόκληρου του εργοστασίου», συνέχισε, κι η δική του καρδιά χτυπούσε σαν τρελή στη σκέψη πως ίσως τα παιδιά να ένιωθαν τόσο **ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΑ** όσο είχε νιώσει κι εκείνος κάποτε, και εξακολουθούσε να νιώθει κάθε φορά που ξεκλείδωνε την πόρτα της Αίθουσας της Σοκολάτας. Στράφηκε προς το μέρος τους και τους χαμογέλασε. «Τη διαμόρφωσα γιορτινά, μόνο για εσάς!»

Έσπρωξε διστακτικά την πόρτα να ανοίξει.

Τα παιδιά έβγαλαν μια πνιχτή κραυγή!

Οι μεγάλοι έβγαλαν μια πνιχτή κραυγή!

Ο Τσάρλι έβγαλε μια πνιχτή κραυγή!

Στην αίθουσα δε βρισκόταν ούτε ένα ξωτικό. Δεν υπήρχε ούτε μια πατημασιά πάνω στο φαγώσιμο χιόνι – ήταν άψογα λειασμένο. Οι τρύπες στο ταβάνι υπήρχαν ακόμη, μα κανείς δεν έδειχνε να τις παρατηρεί.

«Όλα αυτά είναι για εσάς», είπε τρυφερά ο Τσάρλι. «Παρακαλώ, να δοκιμάσετε ό,τι θέλετε – είναι όλα φαγώσιμα».

Τα παιδιά στέκονταν με το σαγόνι τους να πέφτει ως το

δάπεδο, κοιτάζοντας το σοκολατένιο ποτάμι. Όλοι το είχαν ακουστά, μα το να βλέπεις το ποτάμι με τα ίδια σου τα μάτια ήταν κάτι πραγματικά ιδιαίτερο.

«Ορίστε», είπε ο Τσάρλι, δίνοντας στον καθένα μια χριστουγεννιάτικη κούπα. «Δοκιμάστε το».

Βύθισαν όλοι ανυπόμονα τις κούπες τους στο υγρό με τις **ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΕΣ** και ήπιαν, και τα πρόσωπά τους φωτίστηκαν την ίδια στιγμή με αγνή ζαχαρένια **ΧΑΡΑ**. Έπειτα έκοψαν τα χερούλια από τις κούπες και τα έφαγαν κι αυτά!

Ο Τσάρλι τράβηξε λίγη γιρλάντα από τη βάρκα και τους μοίρασε κομμάτια, κι εκείνοι τα τύλιξαν γύρω από τον λαιμό τους σαν κασκόλ, γέρνοντας το πιγούνι τους για να γευτούν τις τραγανιστές κλωστές. Σύντομα τα παιδιά, κι οι μεγάλοι επίσης, τριγύριζαν στον χώρο, τρώγοντας μπουκιές απ' ό,τι συναντούσαν. Κάποιοι σκαρφάλωναν στα σοκολατένια δέντρα και άλλοι είχαν κολλήσει το πρόσωπό τους στο μονοπάτι από ταρτάκια. Μπισκοτένια ανθρωπάκια πετάγονταν στον αέρα μαζί με μαστιχωτά στολίδια και μπάλες από χιόνι λευκής σοκολάτας. Ολόκληρος ο χώρος παλλόταν από το μασούλημα και το κριτσάνισμα και από αναστεναγμούς απόλυτης απόλαυσης.

«Εδώ θα γίνει το χριστουγεννιάτικο γλέντι μας», είπε με ενθουσιασμό ο Τσάρλι. «Οι Ούμπα-Λούμπα θα στρώ-

σουν το τραπέζι ενώ εμείς θα κάνουμε τη μεγάλη μας βόλτα στο εργοστάσιο!»

Μόλις αναφέρθηκαν οι Ούμπα-Λούμπα, ο Γουίνστον Λιτλ σαν να ζωντάνεψε ξαφνικά κι άρχισε να στριφογυρίζει και να στριγκλίζει.

«Είναι ξετρελαμένος με τους Ούμπα-Λούμπα», εξήγησε η Φελίστι Κάσταρντ.

«Θα τους δούμε σύντομα;» ρώτησε ανυπόμονα ο Γουίνστον.

«Α, μα βεβαίως!» είπε ο Τσάρλι, καθώς προχωρούσε με άνεση στο χειμωνιάτικο τοπίο. «Θα τους συναντήσουμε πολύ σύντομα. Τώρα, μην ξεχνάτε να με ακολουθείτε και να μην ξεμένετε πίσω – έχουμε τόσο πολλά να δούμε! Θα επισκεφτούμε μερικές αίθουσες αφιερωμένες στα Χριστούγεννα. Όχι όλο το εργοστάσιο, όμως – παραείναι μεγάλο για να το δει κάποιος σε μία επίσκεψη».

Εντελώς απροειδοποίητα, εμφανίστηκε δίπλα στον Τσάρλι ο κύριος Γουόνκα. Παράτησαν όλοι αυτό που έτρωγαν και έμειναν να χαζεύουν τον σπουδαίο άντρα.

«Είναι ο κύριος Γουίλι Γουόνκα!» είπε με πνιχτή φωνή η γιαγιά του Τζιμ.

Ο κύριος Γουόνκα υποκλίθηκε.

«Θα φύγω τώρα», ανακοίνωσε, ανασπώνοντας το καπέλο του. «Πάω να βρω τα δώρα με τον γυάλινο ανελκυστήρα μου και να σώσω τα Χριστούγεννα».

Όλοι έδειξαν να σαστίζουν.

«Εσύ ασχολήσου μόνο με τους καλεσμένους σου, Τσάρλι, και όλα τα υπόλοιπα άφησέ τα επάνω μου. Θα επιστρέψω πριν καλά καλά καταλάβεις ότι έφυγα». Και, λέγοντας αυτό, απομακρύνθηκε βιαστικά.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε στο τσούρμο. «Εκκεντρικός όπως πάντα», είπε γελώντας νευρικά.

«Τι εννοούσε όταν είπε να σώσω τα Χριστούγεννα;» ρώτησε ο Τζιμ Ρόρμαν.

«Εμ...» έκανε αμήχανα ο Τσάρλι.

«Μπορούμε να δούμε κάποια άλλη αίθουσα τώρα;» ικέτευσε ο Γουίνστον. «Κάποια που να έχει μέσα Ούμπα-Λούμπα;»

«Ναι, φυσικά», είπε ο Τσάρλι, ανακουφισμένος που είχε αλλάξει το θέμα της κουβέντας. «Εμπρός, ακολουθήστε με κι ας μπούμε στη βάρκα!» Και, λέγοντάς το αυτό, γλίστρησε στην πλαγιά ενός λόφου καλυμμένου με σοκολάτα και μ' ένα σάλτο μπήκε στη ροζ βάρκα από σκληρή καραμέλα. Αυτό λικνίστηκε, πιτσιλώντας με σοκολάτα τα παιδιά στις όχθες του ποταμιού, κι εκείνα άνοιξαν το στόμα τους για να την πιάσουν με τη γλώσσα τους.

«Δε μου φαίνεται και πολύ ασφαλές», είπε η μαμά της Φελίσιτι Κάσταρντ. «Είσαι σίγουρος ότι μπορεί να μας κουβαλήσει όλους μας, Τσάρλι; Το έχεις ασφαλισμένο;»

Ο **ΤΣΑΡΛΙ ΜΠΑΚΕΤ** γιορτάζει τα **ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ** στο εργοστάσιο σοκολάτας, ενώ η **ΜΑΤΙΛΑΝΤΑ** εύχεται να μη βρίσκεται στη Λίστα του Αϊ-Βασίλη με τα **ΑΤΑΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ**.

Ο **ΜΦΓ** και η **ΣΟΦΗ** θέλουν να φτιάξουν το πιο **ΟΦΘΑΛΜΟΧΑΡΜΑ** γιορτινό όνειρο. Και η **ΤΖΙΤΖΙ** σχεδιάζει να ζωντανέψει τα **ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ** στο σπίτι του **ΠΑΠΠΟΥ ΤΖΟΡΤΖ** με ένα δικό της **ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΦΑΡΜΑΚΟ...**

Δώδεκα πρωτότυπες, διασκεδαστικές, χριστουγεννιάτικες ιστορίες εμπνευσμένες από αγαπημένα βιβλία του Ρόαλντ Νταλ.

ROALD DAHL

Για πληροφορίες σχετικά με τη φιλανθρωπική μας δράση, παρακαλούμε επισκεφθείτε το www.roadddahl.com.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-6287-8

9 786180 162875

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 31548